

DE AFGROND

Boek 2– De Chaos

Rolf Österberg

1

'Goden zijn niet onfeilbaar, verre van dat. Shirah is daarvan een voorbeeld. Zij had Suru nooit toe moeten staan Marsa aan te vallen. Een misrekening met verre-gaande consequenties voor haar plannen.'

Uit: 'De Krachten van het Kwaad', een omvangrijke studie toegeschreven aan Evarda, kluizenaar en filosoof.

Leila merkte pas op het laatste moment de colosses op die vlakbij haar uit het water omhoogkwam. Ze probeerde op Gisa te klimmen, maar een van de acht tentakels van het monster omvatte haar als een schroef en trok haar naar beneden. Tegenspartelen was zo goed als onmogelijk. Ze perste haar lippen op elkaar om geen water binnen te krijgen en voelde hoe een tweede tentakel zoekend over haar lichaam bewoog en bij haar hals stopte.

Paniek overviel haar. Ik overleef het niet, dacht ze, ik moet lucht hebben! Ze deed verwoede pogingen zich los te wringen terwijl haar hoofd op klappen stond. Nog even en ze zou niet anders kunnen dan naar adem happen en dat zou haar einde betekenen. Plotseling maakte haar radeloosheid plaats voor een ongekende woede. Dit walgelijke monster wilde haar doden en met haar Tess en Gisa! San In, help me, schoot het door haar heen. Ze besepte dat ze zich moest concentreren en het gebed moest opzeggen uit het Gebedenboek dat haar meer Energie zou geven. Maar het gebrek aan lucht maakte dat onmogelijk. Toch bouwde de Energie binnenin haar zich op. Haar lichaam begon te tintelen en in een alles-of-nietspoging lukte het haar een arm vrij te maken. Ze griste naar de dolk aan haar riem en stak die in blinde woede in de tentakel van de colosses. Daarna verloor ze, met een laatste gedachte aan Tess, het bewustzijn.

Met afgrijzen zag Tess hoe haar meesteres door de colosses werd aangevallen en in de diepte van de rivier verdween. Wanhopig sprong ze van Gisa's rug om te proberen met haar giftige nagels een onbeschermd plek in de tentakel van het monster te vinden, maar de colosses sloeg haar aanval gemakkelijk af. Een van de armen nam haar in een ijzeren greep en trok haar niet onder water, maar hield haar al spartelend boven het rivieroppervlak. De vliegende mieren vielen nu bij tienduizenden de inktvis aan, maar belandden stuk voor stuk in het water en stierven. Tess keek naar Gisa die aan de andere kant het water uit kwam en door Xilan haastig van de oever werd geleid. Plotseling voelde ze dat

iemand een enorme dosis Energie losliet. Het geluid van een rollende donder vulde haar oren en de aarde trilde zo heftig dat het zelfs het water in de rivier in beweging bracht. De colosses gooide haar terug naar de oever waar Tininha stond. Tess zag het monster nog net wegzakken in de diepte, toen kwam ze onzacht met een boom in aanraking en werd de wereld om haar heen zwart.

Shirah sloeg het schouwspel gevoelloos gade. Stap één was gezet. Haar zogenaamde tweelingzusje die door San In als Hogepriesteres was bestempeld, zou haar niet meer voor de voeten lopen. Het was een zoete wraak voor de pijn die ze al meer dan duizend jaar meedroeg en de vernederingen die ze gedurende die tijd had moeten ondergaan.

Er hadden zich enkele tegenslagen voorgedaan. Het was uiteindelijk niet gelukt Leila tot Mordelkoningin te kronen, omdat de jonge vrouw beseft had dat ze daarmee de gevangene van de Mordels en het Verloren Bos werd. Dat was de gemakkelijkste oplossing geweest; zij had dan als haar tweelingzusje naar Dania kunnen gaan. Het was Leila's wens geweest dat Tess met haar meeding en dat had haar in de kaart gespeeld. De Magie van de Elfenkat was niet sterk genoeg om haar manipulatie te weerstaan. Tess was een belangrijke schakel in haar plan, daarom had ze de reuzeninktvis de opdracht gegeven de kat niet te doden en bij haar af te leveren. Ze had ook de steen nodig die Leila om haar nek droeg. Shirah verwachtte dat de colosses die zou weten te bemachtigen en aan haar zou geven.

Ineens weerklonk er een dof gedonder. De aarde onder haar voeten trilde en direct daarop gooide de colosses de Elfenkat naar de oever waar het dier voor dood bleef liggen.

Er trok een huivering door Shirah heen. Terwijl ze stierf had Leila blijkbaar een enorme hoeveelheid positieve Energie losgelaten en had daarmee waarschijnlijk ook de colosses gedood. Shirah begreep niet goed hoe dat kon. Ze had in de afgelopen tijd heel geleidelijk Energie van Leila afgenomen. Die had wel gemerkt dat er iets mis was, maar ze had de oorzaak niet bij haar gezocht. Op de een of andere manier lukte het Leila altijd om nieuwe Energie op te doen. Iemand of iets voedde haar en Shirah had geen idee hoe dat mogelijk was.

Leila was voor haar een onuitputtelijke Energiebron geweest. Vanaf nu was ze aangewezen op anderen, zoals Suru, Falavinha, de Elfen, de Mordelonderzoekers en andere stervelingen die over positieve Energie beschikten. Ze moest het aantal volgelingen dringend uitbreiden, of ze zou toch nog tegen San In het onderspit delven. Ze was op weg om San In een vernietigende nederlaag toe te brengen die de Godin nooit meer te boven zou komen.

‘Smerige Elfenkat, je zult me dienen zolang ik je nodig heb’, mompelde ze voor zich heen.

Ik zal ervoor zorgen dat Valiant en zijn groep mij vinden en hen overtuigen dat ik de Hogepriesteres ben, ging het door haar heen. Daarna zou het niet moeilijk zijn om ook Dania zand in de ogen te strooien. Met haar in haar macht waren de Elfen ten dode opgeschreven. De Trollen en Gnomen hadden niet de kracht haar Gwargs tegen te houden, zeker als zij haar troepenmacht kon uitbreiden. Zorc moest de Sandakar in het zuiden aanvallen en met de corrupte officier Khahar, die zich nu ook baron noemde, een verbond sluiten. Samur, de hoofdondervrager van de Mordels diende met de Gwargs en de Sandakar Erdal te vernietigen. Het was een magistraal plan. Marsa en haar handjevol Zwarte en Witte Piraten beschouwde ze niet als een dreiging. Met de Godin van de Zee zou ze later wel afrekenen.

Toch was er een zwakke schakel in het geheel: de reactie van de Sneeuwdraken. Shirah was ervan overtuigd dat de magische dieren niet wisten in welke gedaante zij zich schuilhield. Ze wist echter niet goed hoe ze de Sneeuwdraken aan moest pakken. Het beste zou zijn als ze de Zwarte Draken op hen los kon laten, maar er was er tot nu toe slechts één ontwaakt. Als die uit zijn grot werd bevrijd, kon ze proberen een verbond met hem te sluiten. Bovendien was er een mogelijkheid dat deze Zwarte Draak wist waar de andere magische dieren van het Kwaad zich bevonden. In het uiterste geval was ze bereid de vallei van de Sneeuwdraken, die zich ergens in het noordelijk deel van de Mistbergen bevond en door een sterke Magie in stand werd gehouden, tijdelijk met rust te laten. Misschien duurde het nog duizend jaar, maar eens zouden ook die dieren het onderspit delven en had zij de aarde volledig in haar macht.

Het water bewoog niet meer, de colosses moest als verloren worden beschouwd. Dat betekende ook dat het de inktvis niet was gelukt de steen van Leila’s nek te halen. Dat was een onverwachte tegenvaller, maar er was voor elk probleem een oplossing. Ze moest een soortgelijke steen vinden en die aan een leren veter om haar nek hangen. Voordat Lydia, Dania en anderen erachter waren dat de steen geen Magie bezat, was het te laat om haar Nieuwe Orde nog tot staan te brengen. Voorlopig zou ze blijven waar ze was, aan de rand van het Verloren Bos waar San In en anderen, zoals de Rodepriesteres, niet zagen wat hun Hogepriesteres was overkomen. Xilan en Gisa die aan de overkant een goed heenkomen gezocht hadden, moesten maar snel in de kookpotten van de Gwargs belanden.

2

‘De geschiedenis heeft Valiant veroordeeld en met hem Dania, zijn zuster en de Elfenkoningin! Waar was San In toen Shirah hem manipuleerde? Rialta? Zelfs de Hogepriesteres?’

Uit: ‘De verzamelde werken van Roliaris’, Elfenhistoricus ten tijde van koningin Nenita.

‘Kom, opschieten!’

Marin reed voor de groep uit, gevolgd door Valiant en de anderen terwijl Sal de rij sloot. Esmi keek nog eens achterom, maar van Camila, de geliefde van de kapitein, was niets meer te zien. Ze schudde het hoofd en probeerde haar gedachten te concentreren op wat er voor hen lag.

Valiant wist dat het er nu op aankwam. De ontsnapping uit de kerkers van de burcht mocht een klein wonder heten. Dat had hen niet geholpen als zij Marin niet hadden meegenomen, realiseerde hij zich. De kapitein van de strijdkrachten van de Sandakar was een geschenk van de Godin San In. Maar ze waren nog lang niet uit de problemen. Opnieuw gevangen worden genomen was, nadat zij een paar bewakers hadden gedood, geen alternatief.

‘Blijf zo ver mogelijk van de gracht vandaan’, waarschuwde de kapitein. Hij wees op een paar gelige ogen van een reusachtige waterslang die hen voortdurend in de gaten hield. Even later verdween het monster venijnig sissend met een pijl dwars door zijn brede platte kop in het donkere water. Valiant keek achterom. Lydia hing haar boog weer aan het zadel. Een betere boogschutter dan zij moest nog worden geboren.

De triomf was echter van korte duur. Er verschenen meer slangen die dicht bij de oever kwamen en gif in hun richting spogen. Plotseling hield Marin halt.

‘Daar’, wees hij. ‘We moeten proberen van de verwarring gebruik te maken en de eerste brug over stormen. Daarna naar de tweede brug. Die heb ik nog nooit gesloten gezien.’

Het schouwspel voor hem gaf Valiant weinig hoop op een goede afloop. Er stonden zeker tien soldaten op de brug die nerveus naar de gesloten poort keken met hun zwaarden in hun handen. Vlak bij de poort stond ongeveer een dozijn ruiters die moeite hadden hun viervoeters in bedwang te houden. Zij hielden geen wapens gereed; de lansen staken nog in de houders.

Valiant wenkte de groep en zei zacht: 'Opstijgen. Sal, jij gaat voorop en Dani volgt je op de voet. Lydia en Tun, schakel zo veel ruiters met je pijlen uit als je kunt. De Sandakar gebruiken lansen en dat kan ons duur komen te staan. Marin, Esmi en ik schakelen de soldaten op de brug uit. Wij volgen Marin zodra we over de brug zijn.'

'Als we de ruiters uit kunnen schakelen, zijn we in het voordeel, maar wees erop voorbereid dat het een lange achtervolging wordt', zei de kapitein. 'Spaar je paarden in het begin zo veel mogelijk.'

Langzaam reed de groep naar de brug terwijl ze in de schaduw van de massieve kasteelmuur bleven. Op sommige plaatsen was de afstand tot de gracht met de giftige slangen erin slechts een paar meter. De reptielen waren opgehouden met het spuwen van hun gif, maar volgden hen onverbiddeijk. Sal hield halt en wees naar de brug die zich nu zo'n vijftieng meter van hen bevond. Hij hief zijn zwaard en keek achterom. Valiant knikte en Sal stormde naar voren.

De verrassing was compleet. De reusachtige Gnoom bereikte als eerste de plaats waar de ruiters zich bevonden en nog voordat de dichtstbijzijnde Sandakar zijn lans in Sals richting kon bewegen, gleed hij onthoofd uit het zadel. De overige strijders reageerden sneller, maar niet voordat Dani een van hen met zijn oorlogshamer had gedood. De ruiters waren nu van hun verrassing bekomen en kwamen naar hen toe, gereed om hun lansen te laten spreken. Op dat moment zakte de voorste strijder rochelend met een pijl door zijn hals voorover. De Sandakar achter hem kon nog net een verbaasde blik op de pijl werpen die bijna geheel in zijn borst was verdwenen, voordat ook hij dodelijk werd getroffen. De resterende ruiters hadden moeite om in de beperkte ruimte met hun lansen te manoeuvreren. Enigen lieten hun lansen vallen en trokken hun strijdbijlen. Zij waren echter geen partij voor de Gnoom en de Trol terwijl de rest van de ruiters door pijlen werd gedood. In de tussentijd hadden Valiant en Marin geen moeite om de soldaten op de brug uit te schakelen. Esmi kreeg niet echt de kans aan de strijd deel te nemen.

Het gevecht duurde nog geen vijf minuten. Marin reed voorop en de groep reed zo snel als het duister het toeliet naar de tweede brug. Na een minuut of tien zagen ze dat de ijzeren ophaalpoort niet was neergelaten. Op de brug bevonden zich slechts enkele soldaten die verveeld bij elkaar stonden. Nog voordat zij konden reageren, stormden ze hen al voorbij.

Valiant haastte zich in oostelijke richting, globaal waar zij vandaan waren gekomen. Hij zag nog geen spoor van eventuele achtervolgers, maar dat kon niet lang meer duren. Het was nu bijna licht en Khahar was zeker van hun ont-

snapping op de hoogte gesteld. Het organiseren van een achtervolging kostte echter tijd en dat was voorlopig hun voordeel. Hij moest met zijn groep terug naar de rand van het Verloren Bos en vlak daarvoor zo snel mogelijk naar het zuiden afbuigen. Ergens zat hij tussen hamer en aanbeeld, met de dodelijke Khahar aan de ene kant en de onneembare hindernis van het Verloren Bos aan de andere.

De zon stond al hoog aan de hemel voor Valiant de groep bij een meertje halt liet houden. De paarden moesten worden verzorgd en allen hadden rust nodig.

‘Heeft iemand wat te eten?’ grapte Sal.

‘Korte beraadslaging’, zei Valiant. Ongerust keek hij in de richting waar zij vandaan waren gekomen. ‘We moeten op de eerste plaats uit handen van de Sandakar blijven en hebben dringend voedsel nodig. Daarnaast mogen we onze opdracht niet uit het oog verliezen. Dat wil zeggen dat we naar het zuiden moeten.’ Hij keek Marin onderzoekend aan. ‘Kapitein, wat denk je van de situatie?’

‘Khahar zal ons achtervolgen, al is het tot in het Verloren Bos. Hij heeft enorm gezichtsverlies geleden en daar is hij bijzonder gevoelig voor. Hij is er nu zeker van overtuigd dat wij iets met baron Dongor te maken hebben. Ongeveer een dag rijden van hier begint de vlakke die voor het Verloren Bos ligt. Ik stel voor in ieder geval naar dat punt te rijden en vandaar naar het zuiden af te zakken.’

‘Dat verwacht Khahar ongetwijfeld ook’, zei Valiant somber. ‘We rijden dan bijna precies de weg terug die we als gevangenen hebben afgelegd.’

‘Dat klopt en er bevinden zich, zoals we eerder hebben ondervonden, in dat gebied groepen Sandakar die de opdracht hebben Dongor naar de burcht terug te brengen. Maar op ons rekenen ze nu niet meer en dus hebben wij de verrassing aan onze zijde. Bovendien liggen er op die route een paar onderkomens die al dan niet zijn bewaakt en waar zich meestal voorraden bevinden. Voor de open vlakke ligt een brede bosrand. Ongeveer een halfuur rijden van die rand stroomt een rivier.’

‘Wat denkt de rest ervan? Esmi?’ Valiant wilde horen wat haar intuïtie haar ingaf.

‘Ik weet het niet’, zei ze aarzelend. ‘De laatste keer dat ik iets van een dreiging voelde, was bij het afscheid van Camila.’ Ze sloeg haar ogen onzeker neer.

‘Sal?’

‘Naar de voorraden, of ik begin aan een van jullie’, antwoordde die en liet zijn ogen vervaarlijk rollen.

‘Tun?’

De zwijgzame Gnoom haalde zijn schouders op. 'Naar het zuiden waar de Gwargs zich bevinden.'

Met een peinzende blik keek Valiant naar hem. Tun had zich naar eigen zeggen aan de Godin van de Zee verbonden en scheen, om welke reden dan ook, erop gebrand te zijn de strijd met de halfmensen aan te gaan. Hij begon het te betreuren dat de Gnoom aan de groep was toegevoegd.

'Dani?'

'Naar het zuiden. En ik hoop dat we de groep tegenkomen die ons gevangen heeft genomen. Ik wil mijn sieraden terug.'

Valiant knikte. De Trol had een oorhanger met een grote, opzichtige robijn gedragen en een gouden ketting met een werphamer die door een Sandakar bij hun gevangennamen van hem waren afgenomen. Valiant had het altijd een teken van overmoed gevonden zo ten strijde te trekken.

'Lydia?'

'Marin weet beter dan wie ook hoe we onopgemerkt door dit land kunnen trekken. We moeten naar het zuiden, daar bestaat geen twijfel over. Ik wil nog voor het donker is met Dania contact maken en haar de situatie uitleggen. Marin, kunnen we iets aan de sporen doen die we achterlaten?'

'De rivier is op sommige plaatsen doorwaadbaar. We kunnen proberen die in het duister over te steken en aan de andere kant naar het zuiden te rijden. Voor het licht wordt, moeten we de beschutting van een bos opzoeken. Het probleem zijn de mesvissen.'

Inderdaad, dacht Valiant. Een doorwaadbare plaats mocht niet dieper dan kniehoogte zijn om de paarden zonder noemenswaardig verlies aan snelheid de rivier over te laten steken. Daardoor zouden de mesvissen geen kans zien zich in de dieren vast te bijten.

Een halfuur later zaten ze weer te paard en vervolgden hun onzekere tocht. Marin reed nog steeds voorop. Ze hadden nog ruim een halve dag voordat het donker werd. Daarna ging het langzamer, maar dat gold ook voor hun eventuele achtervolgers.

Vlak voor het invallen van de duisternis stegen ze vermoeid af. Lydia haalde de zilveren schaal uit haar zadeltas, vulde die met water en liet de steen die ze aan een ketting om haar hals droeg in het water zakken. Er steeg een mist van het water op en even later verscheen daarin het gezicht van de Elfenkoningin.

'Lydia, ik heb me ongerust gemaakt! Wat is er gebeurd? Waar ben je?'

Lydia vertelde hoe ze in handen van de Sandakar waren geraakt. 'Gelukkig wisten we te ontsnappen. We bevinden ons nu ongeveer een dag rijden oost

van de burcht. Ik denk dat we nog ten minste drie of vier dagen nodig hebben om het zuidelijke moeras te bereiken. Waar is de Hogepriesteres?’

‘Ergens in het zuiden van het Verloren Bos. De Rodepriesteres heeft al enige tijd geen contact meer met Tess. Het tijdverlies dat jullie hebben opgelopen, is rampzalig. De Elfen vechten bijna dagelijks met Gwargs die onze grenzen niet langer respecteren. Het Kwaad is definitief ontwaakt en begint de overhand te krijgen.’ Het beeld van Dania vervaagde een moment, maar kwam weer terug. ‘Jullie moeten slagen! Ik zal proberen de Rodepriesteres op te roepen en met haar te overleggen hoe we jullie kunnen helpen. Verlies geen tijd.’ Haar laatste woorden waren bijna niet meer hoorbaar en het beeld verdween.

Lydia haalde de steen uit het water en gooidde de schaal leeg.

‘De Elfenkoningin heeft ons tot grotere spoed gemaand. Leila bevindt zich dicht bij of in het grote moeras dat aan het Verloren Bos grenst.’ Marin keek haar niet begrijpend aan en Lydia legde in een paar woorden uit hoe zij met de Elfenkoningin contact kon maken.

‘Verder’, zei Valiant die vermoeid terug naar zijn paard liep. Water was er in overvloed, maar het gebrek aan voedsel begon nijpend te worden.

Het was bijna middernacht voordat Valiant besloot dat verdergaan geen zin had. Ze waren de bosrand voor de open vlakte genaderd en hadden hun paarden al meer dan een uur bij de leidsels door de dichte begroeiing geleid. Vooral voor Sal was dat een ware martelgang. De reus was niet gewend te lopen en werd voortdurend door doornige takken en struiken belaagd. Uit frustratie zwaaide hij met zijn zwaard om zich heen waarbij hij Dani bijna onthoofdde.

‘We blijven hier. Lydia, Marin en ik zullen proberen wat voedsel te bemachtigen. Dani, organiseer het kamp.’

De Elfen zagen 's nachts veel beter dan normale stervelingen en Marin was belangrijk omdat hij de omgeving kende. Er stond een heldere maan; een geschenk van San In. Zonder lawaai te maken liep het drietal naar de bosrand waar vandaan ze zicht op de vlakte voor het Verloren Bos hadden.

‘De rivier kan onze laatste kans op ontsnapping zijn’, zei Marin terwijl hij naar de vlakte wees. ‘Het oversteken ervan gebeurt eigenlijk nooit. Ik denk dat Khahar en zijn mannen ons met de grootste tegenzin zullen volgen.’

Lydia huiverde. ‘Je bedoelt dat we daarna heel dicht langs het Verloren Bos naar het zuiden moeten trekken?’ De vreemde Magie die daar heerste beviel haar allerminst.

Het geluk was weer eens op hun hand. Lydia's trefzekere pijlen vonden zonder veel moeite binnen een uur een aantal konijnen en zelfs een klein wild zwijn. Twee uren later riep Dani, die de wacht over de groep op zich had genomen, hen. Tun maakte onmiddellijk een oventje in de grond dat praktisch geen licht uitstraalde. Niet veel later hingen de konijnen en het wilde zwijn boven het vuur.

'Laten we wat verder trekken', stelde Marin voor nadat de resten van de maaltijd waren begraven en de plaats was gecamoufleerd.

Ze stegen weer op en hielden een uur later weer halt. Vermoeid gleden ze van hun paarden en kropen onder hun huiden. De meesten sliepen al voordat zij goed en wel op de zachte bosgrond lagen.

Lydia hield de wacht. Ze liep naar de paarden en keek onderzoekend naar de schemerachtig verlichte plek waar de groep in een diepe slaap was gedompeld. Daarna ging ze op de stam van een grote omgevallen boom zitten terwijl ze haar boog binnen handbereik hield. Ze liet haar gedachten teruggaan naar het moment dat de groep van de Grote Handelsspost was vertrokken. Er was het incident geweest met de Gwargvrouw in een cape van sabeltandbont van wie Dani haar baby had gedood. Dan was er de Morgana die hen bijna noodlottig was geworden en Dani's vreemde houding die door de Rodepriesteres bezworen was. Maar er was meer, veel meer. Haar ontmoeting met de Zwarte Draak, Tuns opmerking over Marsa, de aanval van de rode schorkra's, de aanval van de colossen en Valiants wonderbaarlijke redding door de inmenging van een Sneeuwdraak en ten slotte hun gevangennamen en ontsnapping uit de burcht. Wat wist de Elfenkoningin dat zij niet wist? Was er een verrader onder hen en zo ja, wie dan? Marin niet en zij ook niet. Esmi ook zeker niet en van Valiant kon ze zich dat al helemaal niet voorstellen. Sal en Tun, de beide Gnomen, ook niet. Bleef Dani over, de snoeverige Trol die zich ook zo vreemd had gedragen toen ze door de Gwargs waren aangevallen. Maar verraad? Nee. Toch besloot ze een oogje op hem te houden.

Moeizaam kwam Valiant overeind nadat Lydia hem wakker had gemaakt. Hij liep naar de paarden en aaide Turvaj over zijn flank. De hengst briede en draaide in het schemerdonker zijn hoofd naar hem toe. Ook de andere viervoeters waren rustig. Daarna liep hij terug naar de boomstam, liet er zich moedeeloos op zakken en staarde naar de slapende groep die hem als leider had gekozen. Ze accepteerden hem nu nog als hun aanvoerder, maar hij had er tot nu toe niet veel van terecht gebracht. In Erdal commandeerde hij probleemloos een paar duizend strijders, nu scheen alles tegen te zitten. Hij kon alleen maar tot

de conclusie komen dat hij het vertrouwen van Dania had beschaamd. Zo voelde hij dat, ook al was de groep hem tot nu toe altijd gevolgd. De enige bij wie hij soms enige aarzeling voelde, was Dani. Zijn ogen deden pijn en hij sloot ze een ogenblik. Direct daarop ging hij staan. Blijf wakker, flitste het door hem heen. Blijf wakker!

‘Valiant!’

Geschrokken keek hij om. Shirah! Zij was gehuld in haar zilveren harnas met de zwarte draken die hem voortdurend schenen aan te staren. Shirah had haar vizier omhoog geklapt en opnieuw viel hem op hoe donker haar ogen waren. Hij probeerde terug te gaan in zijn herinnering. Er was tijdens zijn laatste ontmoeting met haar iets gebeurd, maar hij kon zich niet herinneren wat dat was geweest.

Hij stond op, trok zijn zwaard en keek haar onzeker aan.

‘Ik bied je mijn diensten aan, Valiant. Ik weet dat je op zoek bent naar een jonge vrouw en dat je haar naar de Elfenkoningin moet brengen. Je zult mijn hulp nodig hebben omdat je anders je doel nooit bereikt.’

‘Waarom doe je dat?’ Zijn stem klonk schor en hij had moeite om zijn mond te openen. Iets in zijn lichaam werkte niet mee. Van heel ver zei iemand iets tegen hem maar de woorden kwamen verdraaid zijn geest binnen.

‘Ik ben verliefd op je, Valiant.’ Shirahs stem klonk als tinkelend kristal.

Hij keek naar haar en kon zelfs in haar zilveren harnas haar onmiskenbaar vrouwelijke vormen zien. Zijn lust ontvlamde. Maar op de achtergrond was er de stem die hem iets probeerde te zeggen. Die begon hinderlijk te worden.

‘Verliefd?’ Nog steeds leek het of zijn mond vol met taaie stroop zat.

‘Ja, Valiant, verliefd. Is dat zo vreemd? Ik beloof je het eeuwige leven. Ik wil dat je je doel bereikt en zal je daarbij helpen.’

‘Wat moet ik doen?’

‘Niets, gewoon mij accepteren zoals ik ben. Roep mij aan als je in nood verkeert. Je zult mij bezitten en de nachten zullen je naar het paradijs voeren.’

‘Je bent de Godin van het Kwaad.’ Hij worstelde met ieder woord.

Haar lach klonk nu zo luid dat Valiant zich omdraaide en naar de slapende groep keek.

‘Als dat zo was, zou ik je dan helpen? Zou ik dan niet alles doen om je tegen te werken? Ik had je al een paar keer kunnen doden toen je met mij duelleerde, maar deed dat niet omdat ik je bewonder. Ik wil dat je mijn partner wordt.’ De verschijning begon te vervagen en werd steeds transparanter. ‘Ik heb alleen het

beste met jou en je groep voor, Valiant. Geloof in mij, niet in andere goden.’ Haar laatste woorden stierven weg.

Verbaasd en ontredderd keek Valiant naar de plaats waar Shirah had gestaan. Was het waar wat zij had gezegd? De stem in zijn geest werd nu luider, maar nog steeds kon hij niet verstaan wat die hem probeerde te zeggen.

De Sandakar met zijn pokdalige gezicht greep haar ruw om haar middel en trok haar naar zich toe. Ze keek in wrede ogen die straalden van wellust. Naast hem stonden zeker twintig soldaten. Sal lag, doorboord door vier lansen, badend in zijn bloed op de grond en Tun lag op zijn buik naast hem met een strijdbijl tot aan het heft in zijn rug. Dani was nergens te zien en Lydia werd door een groep mannen tegen de grond geduwd. Valiant lag bewusteloos of dood op de grond.

‘Nee!’ schreeuwde Esmi. Met een schok werd ze wakker. Ze vloog overeind en haastte zich naar de omgevallen boom waar Valiant onbeweeglijk met het zwaard in zijn hand naar iets vóór hem staarde.

‘Valiant, Valiant!’

De Elf reageerde niet. Esmi realiseerde zich dat zijn geest ofwel ver weg was, of hij zat te slapen. Ze trok aan zijn arm en ineens leek hij wakker te worden. Verwilderd keek hij om zich heen.

‘Valiant, we moeten weg. De Sandakar zijn ons op het spoor!’

Het duurde een paar seconden voor Valiant zich realiseerde wat Esmi hem vertelde. Hij had geleerd haar intuïtie niet in de wind te slaan. Snel maakten zij de rest van de groep wakker en nog geen tien minuten later voerden ze hun paarden aan hun leidsels door het dichte sparrenbos. Van achtervolgers was nog niets te horen of te zien.

‘Naar de bosrand’, zei Marin gejaagd.

Een kwartier later konden ze eindelijk hun paarden bestijgen en reden ze in vliegende vaart naar het zuiden. Valiant zag het zilveren lint van de rivier dat de vlakte in tweeën deelde en heel in de verte een donkere strook die het begin van het Verloren Bos aangaf. Ineens weerklonk er een wilde schreeuw en hij zag hoe voor hem Marins paard dodelijk getroffen door zijn hoeven zakte.

3

‘De moed der Trollen is te weinig beschreven en bezongen.’

Uit: ‘Richtlijnen en lessen’, opgetekend uit de mond van Trollenhoofdkoning Waespi.

Slati had zich zo goed mogelijk op het naderende gevecht voorbereid. Hij besefte dat hij ging sterven, maar de priester Ardanus werd daardoor misschien gered en dan had zijn leven betekenis gehad.

Het pad voor de ingang van de rots was smal en bood slechts ruimte aan twee naast elkaar rijdende ruiters. Hij had met een boomstam nog een paar rotsblokken als hindernis op het pad gemanoeuvreerd. Met een beetje geluk zouden de Mordels de rotsblokken te laat zien en braken een paar paarden hun benen.

De stofwolk werd snel groter en opeens was de groep vlakbij de rots. Slati telde twintig ruiters. De rotsblokken op het pad kwamen zoals hij had gehoopt als een verrassing en twee paarden stortten ter aarde terwijl een van de berijders onder zijn viervoeter terecht kwam. Nog voordat de rest van de schrik was gekomen, wierp de Grottentrol zijn twee breedbladige speren die allebei doel troffen en nog twee slachtoffers eisten. Daarna trok hij zijn zwaard. Hij zou zijn huid zo duur mogelijk verkopen.

De val van de twee paarden en zijn aanval veroorzaakten een ogenblik paniek onder de Mordels. Een van hen wees naar hem terwijl hij zijn zwaard in de aanslag hield. Een aantal Mordels haalden hun bogen van hun schouders en maakten zich gereed om hun pijlen af te vuren.

‘Dood hem niet’, hoorde Slati de ondervrager schreeuwen.

Twee van de vier Mordels lieten hun bogen zakken terwijl de anderen langzaam aanlegden. Op dat moment gebeurde er iets onverwachts. In de lucht verscheen de schaduw van een enorme draak. Het beest stortte zich op de Mordels, pakte er twee op met haar machtige klauwen en smiet die achteloos weg. Binnen een halve minuut had het wezen de gehele groep verjaagd. De paarden van de strijders waren alle kanten op gevluht.

De Sneeuwdraak vouwde haar vleugels en bewoog zich langzaam naar de plaats waar Slati zich bevond.

Met grote, niet begrijpende ogen had Slati gezien hoe het magische dier Mordels uit het zadel plukte en weggooiden alsof ze niets waren. De paarden sloegen op hol, op één paard na dat vredig grazend zonder berijder vlak bij de grot bleef staan. Het was alsof het dier de draak niet opmerkte. Slati's verbazing groeide toen het machtige dier dat zijn leven had gered, naar hem toe kwam en zijn kop tot vlakbij zijn gezicht bracht. Paniek maakte zich van hem meester. Hij wilde het op een lopen zetten toen een donderende stem hem op zijn knieën dwong. Vertwijfeld drukte hij zijn handen op zijn oren.

‘Kijk’, hoorde hij in zijn hoofd.

Slati stond op en keek naar de draak die haar kop slechts een halve meter van zijn gezicht bewoog. De Grottentrol keek in de ogen van de draak en alles om hem heen begon te wervelen. Toen hij weer vormen kon onderscheiden, bevond hij zich in de grot waar zijn volk leefde. Naast hem stond Ardanus met een dolk in zijn hand die aan hun valse priester had toebehoord. De dolk had een ivoren handvat en was afgezet met een zwarte edelsteen in de vorm van een draak. Ardanus had hun priester met de dolk gedood.

‘Ga terug naar je volk en geef de dolk aan de sterveling die de valse priester heeft overwonnen.’ Na die woorden steeg de Sneeuwdraak op en even later was er nog slechts een stip te zien die in noordelijke richting verdween.

Het duurde even voordat Slati weer bij zijn positieven was. Hij verzamelde zijn beide speren, veegde het bloed er af en liep naar het paard dat nog steeds op dezelfde plek stond. Hij klom op de rug van het dier en reed in de richting die de groep met de priester had genomen.

‘Slati!’

De Grottentrol keek verbaasd naar Dongor die voor hem op het pad stond. Hij had hen veel verder in de richting van het eikenbos verwacht.

‘We hebben gezien wat er is gebeurd!’

De rest van de groep kwam ook tevoorschijn.

‘Ik moet met de priester spreken’, zei Slati terwijl hij van de bergpony gleeed.

Ardanus stapte nieuwsgierig op hem af.

‘Wat heeft de Sneeuwdraak je verteld?’ Ardanus luisterde aandachtig naar zijn relaas en vroeg toen: ‘Heeft het magische dier de naam van San In genoemd?’

‘Nee, niet één keer.’

‘We moeten de Sneeuwdraak gehoorzamen’, zei Jantha nerveus.

‘Ook als de Godin ons verder leidt?’ Er stond twijfel in de ogen van de raadsman.

Het werd een ogenblik stil. Toen zei Dongor op bedachtzame toon: ‘Ik stel voor op de heuvel te blijven. Ik denk dat we van de Mordels voorlopig geen last hebben en dan hoeven we ook het magische eikenbos niet in te trekken.’

‘Mee eens’, zei Orvan. ‘Misschien komt de Sneeuwdraak terug.’

Ardanus deed er het zwijgen toe. Het was voor de eerste keer sinds zijn bekering tot San In dat hij niet leek te weten wat te doen.